

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. M.**, narozen „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-37678-5/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-37678-5/ČJ-2019-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 9. 2019, č. j. KRPU-152685-35/ČJ-2019-040022-SV-CV, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2019, č. j. MV-141455-2/OAM-2019, jsou v rozporu s ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 119 a § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva“), čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Především měl za to, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je nezákonné pro jeho rozpor s čl. 3 Úmluvy a čl. 7 odst. 2 Listiny. Dále namítal, že správní orgán I. stupně i žalovaný překročili meze správního uvážení ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Poukázal na skutečnost, že s účinností od 31. 7. 2019 sice došlo novelou zákona o pobytu cizinců k zúžení obsahu pojmu vážná újma, tuto novelu je však nutné vykládat nejen ve smyslu čl. 3 Úmluvy, ale též ve smyslu příslušných ustanovení evropského práva, zejména čl. 5 a bodu 8 preambule návratové směrnice, které zavazují členské státy k dodržování zásady nenavracení. Stále tedy musí platit, že vyhoštění cizince je možné pouze pokud není v rozporu se zásadou non-refoulement upravenou čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. K tomu žalobce podotkl, že zásada nenavracení se vztahuje i na případy tzv. nelegální migrace. V souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi zdůraznil, že se správní orgány nevypořádaly se skutečností, že v jeho případě byly dány překážky vycestování.
3. Žalobce dále poznamenal, že ačkoliv se nejedná o řízení o udělení mezinárodní ochrany a on není žadatelem o její udělení, jeho postavení je v mnohém obdobné. Minimálně v té rovině, že opustil svoji vlast, která je zmítaná ozbrojenými konflikty, přicestoval z pocitu tísně a fakticky bez ničeho. Dostává se tedy do důkazní nouze, jako je tomu v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, a může určité skutečnosti toliko tvrdit, popřípadě poukázat na zdroje, které tyto skutečnosti dokládají (např. zprávy mezinárodních organizací). Žalobce má tedy za to, že by i v případě zjišťování překážek vycestování mělo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

per analogiam dojít k rozdělení důkazního břemene, přičemž toto by mělo být zohledněno v závazném stanovisku dotčeného orgánu. K problematice sdíleného důkazního břemene žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, sp. zn. 5 Azs 14/2013. Žalobce již v odvolání uváděl aktuální informace a citoval zprávy mezinárodních organizací, aby doložil aktuální situaci v Afghánistánu a situaci jeho rodiny. Žalovaný se však s tvrzením žalobce, že se řadí mezi Kuchis, kteří jsou v Afghánistánu diskriminováni, nevypořádal, když toliko konstatoval, že žalobce nezajistil dostatečně aktuální zprávu. Dle žalobce tedy postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, neboť se nesnažil zjistit skutečný stav věci. Na podporu svých tvrzení o trvajícím konfliktu žalobce odkázal na internetové články pojednávající o situaci v Afghánistánu.

4. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného ohledně hodnocení přiměřenosti rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že není zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgány své závěry o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění opřely, když žalovaný k této otázce uvedl, že jednání žalobce lze posoudit jako velmi závažné jednání a činil úsudky o žalobcově nevěrohodnosti. Dle žalobce naopak z jeho výpovědi vyplývá, že neměl představu o tom, že porušuje právní předpisy. Byl obětí převaděčů, kterým slepě důvěřoval na cestě, kterou obdobným způsobem podniklo mnoho jeho krajanů. Ke lživému tvrzení o svém věku se přiznal a v dalších okolnostech již nelhal. Ze skutečnosti, že se žalobce řídil radou převaděčů, aby tvrdil, že je nezletilý, nelze odůvodňovat závěry o celkové nedůvěryhodnosti žalobce, neboť osoba migranta je v této situaci zranitelná a důvěřivá a zároveň jde o první pochybení, pramenící ze strachu, tísně, nedostatku informací a neznalosti poměrů. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce považoval délku vyhoštění jednoho roku za nepřiměřeně dlouhou.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnout žalobu pro nedůvodnost. Vzhledem k tomu, že žalobce užil totožné argumentace jako ve správním řízení, žalovaná odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 28. 8. 2019 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Francie nelegálně, kde chtěl získat povolení k pobytu a za tím účelem si v Afghánistánu zajistil za úplatu 5 000 euro nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval ve skrytu kontejneru kamionu mimo jiné přes území České republiky. V České republice byl žalobce zadržen. Uvedl, že svůj cestovní doklad nechal v Íránu a občanský průkaz v Afghánistánu, aby předešel problémům. Skutečnosti, že podstupuje nelegální cestu, si byl vědom. Při svém zadržení uvedl nepravdivě, že je mladší osmnácti let, jelikož se domníval, že si tím zajistí lepší zacházení. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či jiné vazby. Afghánistán opustil kvůli válce a všudypřítomnému nebezpečí, dodal však, že jemu konkrétně žádné nebezpečí v podobě trestu smrti, mučení či nelidského zacházení nehrozí. Rovněž sdělil, že v České republice nemá nikoho, kdo by mu mohl poskytnout ubytování či finanční výpomoc, a nemá prostředky, aby vycestoval zpět do Afghánistánu.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že se správní orgány, s ohledem na aktuální situaci v Afghánistánu, nedostatečně zabývaly existencí překážek vycestování.
11. Dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.*
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
13. Dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně dne 29. 8. 2019 požádal o vypracování závazného stanoviska k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Na základě této žádosti vydalo Ministerstvo vnitra dne 29. 8. 2019, pod. č. j. KRPU-152685/ČJ-2019-040022-SV-CV, závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce se závěrem, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Ze závazného stanoviska vyplývá, že Ministerstvo vnitra vycházelo zejména z výpovědi žalobce ve správním řízení a dále z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 1. 2018. Závěr o neexistenci překážek vycestování následně na žádost žalovaného přezkoumal ministr vnitra, který závazným stanoviskem ze dne 7. 11. 2019, č. j. MV-141455-2/OAM-2019, potvrdil, že vycestování žalobce je možné. Ze závazného stanoviska je zřejmé, že ministr vnitra si pro posouzení situace žalobce vyjma výše uvedených podkladů dále obstaral též Informace švédského Centra o zemích původu a analýzu v oblasti migrace (Lifos) – Právní připomínky týkající se Kábulu jako alternativy vnitřního útěku pro uprchlíky ze dne 17. 9. 2018 a Informace ministerstva vnitra Velké Británie – Afghánistán: Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Bezpečnostní situace a humanitární situace, červenec 2019. Závazným stanoviskem ministra vnitra bylo potvrzeno, že v Afghánistánu sice probíhá ozbrojený konflikt, nicméně existuje alternativa přesídlení do jiných částí země, např. do Kábulu, kde se od roku 2017 významně zlepšila bezpečností situace.

15. Soud konstatuje, že z obsahu výše uvedených závazných stanovisek k možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu jednoznačně vyplývá, že v Afghánistánu ozbrojený konflikt probíhá, tuto skutečnost ostatně správní orgány obou stupňů nijak nezpochybnilly a naopak ji do svých úvah o možných překážkách vycestování žalobce do země původu zahrnuly. Vyjma uvedených závazných stanovisek žalovaný i správní orgán I. stupně vycházely především z vyjádření samotného žalobce. Při hodnocení jeho výpovědi správní orgán I. stupně především poukázal na skutečnost, že žalobce hrozící újmu blíže nespecifikoval, zemi upustil v poklidu, resp. nebyl nucen uprchnout, a při odjezdu ponechal svou rodinu v Afghánistánu, ačkoliv by jí mělo hrozit stejné nebezpečí jako žalobci. Zmínil též, že žalobce pochází z kočovného kmenu, který má možnost se přemístit v případě reálné hrozby konfliktu do bezpečnější části země. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zdůraznil, že žalobce výslovně uvedl, že mu konkrétně ve vlasti nic nehrozí, tedy žádný trest, mučení či nelidské chování. K tvrzení o diskriminaci kmenu Kuchů v Afghánistánu, žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce problémy Kuchů neindividualizoval ve vztahu ke své osobě.
16. S ohledem na uvedená skutková zjištění správních orgánů má soud za to, že se žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně překážkami vycestování žalobce do Afghánistánu ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců zabývaly v dostatečném rozsahu, odpovídajícímu okolnostem případu. Žalobce by si měl především uvědomit, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění vychází při hodnocení potenciálních překážek vycestování cizince do země původu primárně z jeho výpovědi, kterou následně buď podpoří, nebo vyvrátí závazné stanovisko o možnosti vycestování zpracované dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení nesdělil, jakým způsobem se jej probíhající ozbrojený konflikt v Afghánistánu dotýká a jaká újma mu v jeho důsledku konkrétně hrozí. Naproti tomu správními orgány bylo na základě výše citovaných závazných stanovisek o možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu zjištěno, že jím tvrzený ozbrojený konflikt neprobíhá na celém území země, z čehož zároveň vyplynulo, že skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci v důsledku navrácení do Afghánistánu nehrozí. Soud proto stran zjišťování existence možných překážek vycestování žalobce neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně žádné pochybení.
17. K poznámce žalobce, že mělo dojít, analogicky s azylovým řízením, při zkoumání překážek k vycestování, k rozdělení důkazního břemene mezi žalobce a správní orgán, soud dodává, že odpovědnost za zjištěný skutkový stav má i v řízení o správním vyhoštění správní orgán, neboť zásada materiální pravdy vyjádřená v ust. § 3 správního řádu se subsidiárně použije i na toto řízení. Odpovědnost za zjištění skutkového stavu týkajícího se situace v zemi původu vyhošťovaného cizince je pak zdůrazněna povinností policie vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince dle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Užití analogie s azylovým řízením, ve smyslu jak jej navrhoval žalobce, tedy není na místě, neboť zákon o pobytu cizinců obsahuje vlastní úpravu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu potřebného k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Dále se soud k námitce žalobce zabýval otázkou tvrdosti, adekvátnosti a přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby jednoho roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
19. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*
 1. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 2. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
23. Posuzování přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby jednoho roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se v tomto případě dle shora uvedených ustanovení rozpadá na dvě složky, a to na přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a na zbylé aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež mj. zahrnují i žalobcem namítanou nepřiměřenost uložené sankce v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
24. K první složce přiměřenosti soud uvádí, že žalobce nenamítal, že by napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého či rodinného života, což nevyplynulo ani ze správního spisu. Žalobce mj. v protokolu o výsledku ze dne 28. 8. 2019 uvedl, že v České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá žádné příbuzné či blízké osoby. Zjištění skutečnosti případu tudíž nesvědčí skutečnosti, že správním vyhoštěním a stanovením doby jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého či rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. Přiměřenost dopadů správního vyhoštění v ostatních aspektech, jako je mj. závažnost nebo druh protiprávního jednání, délku pobytu na území, věk, zdravotní stav, posuzuje žalovaná a správní orgán prvního stupně pouze v případech, kdy tak stanoví zákon, jak vyplývá z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V tomto případě takové zákonné zmocnění dáno nebylo a žalovaná neměla povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, mimo výše uvedeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 119a odst. 2 citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Přičemž dle aplikovaného § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za zjištěného skutkového stavu neměla žalovaná resp. správní orgán prvního stupně, prostor pro správní uvážení a musela vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.

26. Uložená doba jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla uložena v dolní polovině zákonné sazby 5 let dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, není nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, kdy žalobce naplnil dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tím, že vědomě pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza). Nadto si s úmyslem získat povolení k pobytu ve Francii u převaděčů zaplatil nelegální převoz z Afghánistánu, vyhýbal se hraničním kontrolám a při zadržení policií uváděl záměrně nepravdivé údaje o svém věku ve snaze získat pro sebe neoprávněně výhodnější postavení.
27. Dokazování internetovými články, na které žalobce odkázal na podporu svého tvrzení o trvajícím konfliktu v zemi původu, soud neprováděl, neboť tvrzení žalobce ohledně situace v Afghánistánu nejsou v rozporu s informacemi zjištěnými žalovanou a nevztahují se konkrétně k žalobci.
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 17. ledna 2020

8

75 A 31/2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)